

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. V.**, bytom J., právne zastúpeného JUDr. Ivanom Vankom, advokátom v Košiciach, AK so sídlom Floriánska č. 17, Košice, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-20-4/DI-1-2009 zo dňa 4.3.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/48/2009-33 zo dňa 23.3.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/48/2009-33 zo dňa 23.3.2011 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. KRP-20-4/DI-1-2009 zo dňa 4.3.2009, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trebišove č. p. ORP-P-986/DI-2008-I zo dňa 9.12.2008 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a o uložení pokuty vo výške 2 000 Sk (66,39 €) a to tak, že špecifikoval miesto spáchania priestupku; žalovaný v ostatnom prvostupňové rozhodnutie potvrdil. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že právo na ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že rozhodnutie aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom a preto žaloba nebola dôvodná. Svoje odôvodnenie a zároveň

neakceptovanie námietok žalobcu oprel o videozáznam dokumentujúci spáchanie priestupku žalobcom. Uviedol, že z videozáznamu i z vyjadrenia členov hliadky bolo zrejmé, že žiadne iné vozidlo v uvedenom čase cez križovatku neprechádzalo a videozáznam bol jedným z dôkazov preukazujúcich spáchanie priestupku, ktorý bol zároveň hodnotený vo vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi, najmä s výpoveďami členov hliadky, ktoré súd považoval za vierohodné a predmetnému videozáznamu korešpondujúce.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a rozhodnutie žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušiť. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu považoval za rozporné, keď krajský súd považoval videozáznam za nesúvislý a zároveň z neho vyvodil záver, že žiadne iné vozidlo cez križovatku neprechádzalo. Vytýkal mu, že na pojednávaní nevykonal dôkaz – prehratie videozáznamu, čím mu tu odňal právo vyjadriť sa k dôkazom. Tento dôkaz však hodnotil. Spochybňoval vierohodnosť výpovedí členov hliadky, pretože ich výpovede boli absolútne totožné (vrátane chyby v dátume), z čoho usúdil, že udalosť nepopísali vlastnými slovami a navyše boli podané 4 mesiace po skutku.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ OSP.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch a o uložení pokuty vo výške 2 000 Sk (66,39 €) tak, že špecifikoval miesto skutku a v ostatnom rozhodnutie potvrdil. Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho

konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

V zmysle § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250j OSP ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len "v medziach žaloby") dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamieta (ods. 1).

Súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že

- a) rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- b) zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov,
- c) zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci,
- d) rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov,
- e) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (ods. 2).

Súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je

nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný (ods. 3).

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplýva, že žalobca sa mal dopustiť dopravného priestupku tým, že prešiel križovatku na červenú. Správne orgány dospeli k záveru o tom, že žalobca sa tohto priestupku dopustil predovšetkým na základe dvoch dôkazov a to videozáznamu vyhotoveného hliadkou a výpovedí členov tejto hliadky.

Žalobca vo včas podanej žalobe tvrdil, že z videozáznamu:

- nebolo vôbec zjavné, že vozidlo prechádzajúce na červenú bolo striebornej farby,
- bolo bez pochybností vidieť, že vozidlo, ktoré bolo v pohybe (pred ním ani za ním žiadne nešlo), premávalo v pravom jazdnom pruhu
- vidno, že vozidlo v pravom pruhu došlo na križovatku, kde zastalo, ale policajt, ktorý to natáčal, zamieril kamerou pri dojazde na križovatku na vozidlo stojace v ľavom jazdnom pruhu, ktoré tam už evidentne stálo.

Žalobca trval na tom, že križovatku prešiel na zelenú, teda že sa skutku kladeného mu za vinu nedopustil.

V spise žalovaného sa nachádza uzavretá obálka (zalepená, zopnutá kancelárskymi spinkami a opatrená pečiatkami ORPZ Trebišov) s CD nosičom, na ktorom je predmetný videozáznam. Je zrejmé, že obálka nijakým spôsobom otvorená nebola a teda CD nosič z tejto obálky vybraný nebol. Zo zápisnice zo dňa 23.3.2011 aj z tvrdenia žalobcu vyplýva, že hoci na pojednávaní žiadal vykonať dôkaz prehratím CD nosiča s videozáznamom, nestalo sa tak. V spise žalovaného ani v spise krajského súdu sa žiaden iný nosič s predmetným videozáznamom nenachádza.

Napriek tomu krajský súd svoj rozsudok a nedôvodnosť žaloby opieral predovšetkým o tento videozáznam (str. 8 odsek štvrtý), hoci obsah spisu nasvedčuje tomu, že tento dôkaz v súdnom konaní nevykonal. Odôvodnenie rozsudku a záver krajského súdu o zákonnosti

rozhodnutia a postupu správneho orgánu je postavený na tvrdení o správnom zistení skutkového stavu žalovanými správnymi orgánmi, no ako to vyplýva zo spisu, pri prijatí tohto záveru vychádzal len z vyjadrenia žalovaného. Nevysporiadal sa tak so žalobnými dôvodmi žalobcu, ani nekonfrontoval tvrdenia žalobcu s obsahom videozáznamu. Jeho záver o nedôvodnosti žaloby je preto predčasný, nedostatočne odôvodnený a v podstate z dôvodu, že samotný súd napriek nevykonaniu dôkazu rozsudok odôvodňoval tak, ako keby ho bol vykonal, je aj nepreskúmateľný.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces pritom nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). To, že **právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania**, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. **Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument** (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, napr. v náleze III. ÚS 119/03-30.

Pokiaľ teda krajský súd zamietol žalobu žalobcu tvrdiac, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby boli v súlade so zákonom a to napriek tomu, že nevykonal navrhnutý dôkaz a nevysporiadal sa so žalobnými dôvodmi, svojím postupom odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 221 OSP z dôvodu podľa § 221 ods. 1, písm. f/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 v spojení s § 221 ods. 2, § 223 OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. februára 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová